

„Asztalt terítesz nekem az én ellenségeim előtt”

(Zsolt 23:5)

Az úrvacsora egyik elfelejtett aspektusa

2018.10.10.

Suhai György

Dávid egy háborús kontextusban, ellenséges fenyegetettség közepette éli át azt, hogy Isten vendégül látja őt. Illés is ugyanezt éli át, amikor Jezabel fenyegetése elől menekülve vendégeli meg őt Isten a pusztában.

1 Kir 19:5-8 Majd lefeküdt, és elaludt a rekettyebokor alatt. És íme, egy angyal érintette meg, és azt mondta neki: Kelj föl, egyél. **6** Amikor körülnézett, íme, a fejénél egy forró kövön sült lángos és egy pohár víz volt. Akkor evett és ivott, és ismét lefeküdt. **7** És az ÚR angyala eljött másodszer is, megérintette, és azt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd fölött való utad van! **8** Erre fölkel, evett és ivott, és negyven nap és negyven éjjel ment annak az ételnek az erejével, egészen Isten hegyéig, a Hórebbeig.

Mindkét szereplő átélte azt, hogy Isten szó szerint asztalt terített nekik az ő ellenségeik előtt. Harc közben enni?! Rádadásul épp akkor, amikor támad az ellenség?! Micsoda örült gondolat! Majd ha legyőztük az ellenséget. Vagy majd ha vége van a harcnak, akkor leülhetünk enni. De hogy a legádázabb küzdelem közepette vacsorázni! Ez aztán tényleg hajmeresztő. És mi van, ha épp evés közben támadnak ránk, visszaélve a kiszolgáltatott helyzetünkkel? Isten azonban másként gondolkodik. Épp a legnagyobb támadások közepette van a legnagyobb szükségünk arra, hogy újra átéljük ez Istennel való szeretetközösséget, amit a legjobban egy közös étkezés fejez ki. Éppen ez a mi erőforrásunk a harchoz és a győzelemhez! Amikor átéljük Isten személyre szabott gondoskodását és szeretetét, akkor fogunk tudni csak igazán felbuzdulni a harcra. Ez kb. ahhoz hasonló, mint amikor Isten megparancsolta a népnek, hogy közvetlenül Jerikó bevétele előtt, Jerikó kőfalainál metélkedjenek körül az izraelita férfiak, megerősítve az Isten velük kötött szövetségét. És ezzel majd egy hétig harcképtelenné váltak, míg be nem gyógyultak a sebeik (Józs 5:8)! Micsoda örült ötlet!

Mit tanulhatunk mindebből az úrvacsorára vonatkozóan?

Mi, Krisztus hadserege, is harcban állunk a Sátán seregével szemben:

Mt 16:18 De én is mondom neked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem fognak tudni ellenállni annak.

Ef 6:11-12 Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. ¹² Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.

Az úrvacsorában Isten nekünk is asztalt terít a mi ellenségeink (1 Pét 5:8), vagyis Sátán és minden démona és az általa ellenünk hergelt emberek előtt, hogy emlékeztessen bennünket a velünk kötött szövetségére, a Vele való bensőséges szeretetközösségre, vagyis a hitünk lényegre, hogy aztán ezen felbátorodva és megerősödve folytathassuk tovább a küzdelmet és mehessünk mi is, Illéshez (és Dávidhoz) hasonlóan “annak az ételnek az erejével negyven nap és negyven éjjel át”. Minden egyes úrvacsora alkalmával a Király lát vendégül minket a csatamezőn, a legádázabb harcok közepette. Ez ugyanolyan erőforrás számunkra a harchoz, mint egy autó számára az, amikor megtankoljuk.

Az úrvacsora egyszerre emlékeztetés és tápláltatás, Isten gondoskodó szeretetének tudatosítása és elengedhetetlen muníció a harchoz és a győzelemhez.